

[Lone Dybkjær]

atomkraftværkerne videre til vores børn. Det er jo også det, der er det katastrofale ved atomkraftværkerne. Vi har overhovedet ikke løst affaldsproblemet, vi overlader det til de kommende generationer, og det er sandelig uansvarligt.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg er enig med CD's ordfører i én ting, nemlig at vores CO₂-udslip i Danmark er alt for højt og skal bringes ned. Men jeg forstår også af svaret, at vi skal i gang med en udbygning af a-kraften, og efter min bedste overbevisning er jeg enig i meget af det, fru Lone Dybkjær sagde. CD bagatelliserer risikoen, Sverige er eksemplet på det, og den svenske diskussion er eksemplet på det. Der er en klar sikkerhedsrisiko.

Lad mig så sige: Tænk, hvis vi kunne blive enige om i hele Europa, at der skulle bruges lige så mange penge til udvikling af energibesparelser og alternativ energi, som staten har postet i tilskud til a-kraft-industrien. Det er jo milliarder af ecu, der er tale om, og hvis denne industri blev stillet over for det markedsmæssigt eneste rigtige og selv skulle betale forsikringen for den risiko, der er ved driften, ville der oven i købet ikke blive bygget et eneste a-kraftværk. Vi kunne bruge de penge til at udvikle en anden side af vores energipolitik, så vi kommer væk fra afhængigheden af kul, nemlig ved at satse på energibesparelser og vedvarende energi.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er tilbage i ordførerrækken.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil takke statsministeren for redegørelsen, og jeg vil ligeledes takke miljøministeren og embedsmændene for den store indsats, der blev udført i Rio de Janeiro, jeg synes, det er værd at fremhæve, når regeringen gør det godt. Der er også grund til at takke NGO'erne for deres pres på politikerne, ikke bare her i landet, men også i andre lande.

Derudover synes jeg faktisk, der er god grund til at takke de to kvindelige repræsentanter for henholdsvis Norge og Island. Jeg synes, at deres taler hævdede sig over de andre

taler, og jeg vil naturligvis fremhæve dem, fordi det stod usædvanlig grelt til med en række af de andre lande. George Bush var nærmest en katastrofe, og vi kan kun håbe på, at præsidentskiftet kan vende billedet, så USA atter kommer på banen. Den kommende vicepræsident har jo markeret sig med sine bemærkninger om miljøet og senest også med en bog.

Det er i det hele taget lidt trist at se udviklingen i USA, som jo har været en slags forbillede for mange af os, men som nu i den grad svigter de nye internationale opgaver, i modsætning til hvad man har gjort tidligere. Men heller ikke den tyske forbundskansler Helmut Kohl var jo alt for opløftende at høre på, det var ærligt talt også temmelig katastrofalt.

Nu gik statsministeren, men jeg vil alligevel sige, at set i lyset af det, der blev sagt af de andre statsledere – det havde mere karakter af manifestationer – kan jeg sådan set godt forstå, at statsministeren ikke ville tage til Rio. På den anden side kender vi altså også statsministeren godt nok til at vide, at han faktisk er en stor taler, hvis han i øvrigt har lyst til at være det, og han havde derfor haft lejlighed til at sige noget om Danmarks indsats på Riokonferencen; men således skulle det altså ikke være.

Mange har været inde på en række ting i forbindelse med opfølgningen af Riokonferencen, og det skal jeg derfor ikke komme ind på, men blot sige, at det drejer sig om en international indsats kombineret med en indsats i eget land. Jeg synes, vi skal gøre os klart, at der er tale om et skæbnefællesskab: Vi har for meget vækst i forbruget, og udviklingslandene har generelt for meget vækst i antallet af mennesker, og det er nødvendigt at reducere begge dele, hvis vi skal have en klode, hvor vi alle sammen kan leve i nogenlunde harmoni.

Forskellen er så, at i-landene selv kan ændre deres forbrugsmønster uden indblanding af andre end i-landene selv, men det kan ulandene ikke, for situationen i ulandene kan ikke ændres, medmindre i-landene hjælper til, og det skal selvfølgelig ske ved en række handelsaftaler og alt muligt af det mere generelle og ved en konkret indsats i form af direkte overførsel af midler. Men jeg synes, det er vigtigt, at vi gør os klart, at det i og for sig er et plaster på såret, for vi burde naturligvis ikke udnytte udviklingslandene på den måde, som det reelt sker gennem vores handelsaftaler, og derfor er